

Arrest

nr. 54 519 van 18 januari 2011
in de zaak RvV x / IV

In zake: x

Gekozen woonplaats: x

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 24 september 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 augustus 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 19 oktober 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 november 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M.-C. FRERE loco advocaat K. BLOMME en van attaché G. DESNYDER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 6 augustus 2009 het Rijk binnen en diende op 7 augustus 2009 een asielaanvraag in. Op 24 augustus 2010 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde over de Chinese nationaliteit te beschikken, tot de Tibetaanse bevolkingsgroep te behoren en afkomstig te zijn uit het district Nyachu (Yajiang) in de provincie Sichuan, Volksrepubliek China. Rond april 2008 kwamen leiders van de “xiang” (“township”) en de politie naar uw dorp om er een bijeenkomst te houden. De dorpingen werden gevraagd hun vingerafdrukken te zetten op een document waarin stond vermeld dat ze afstand namen van de Dalai Lama. Toen de dorpingen dat

vernamen gingen ze allemaal weg. In het begin probeerde de politie hen tegen te houden maar toen iedereen opstond en vertrok, lukte dat niet meer. Dezelfde dag nog werd voor de volgende dag een nieuwe bijeenkomst aangekondigd maar mensen vonden allerlei excuses om niet te gaan. Vervolgens riepen ze vaak op voor bijeenkomsten. Als er bijeenkomsten werden georganiseerd, ging u naar de nomadengronden en als er geen bijeenkomsten werden georganiseerd, ging u werken. In de zomer van 2008 werd aangekondigd dat wie niet naar de bijeenkomsten kwam, zou worden gearresteerd en veroordeeld. U hoopte dat de situatie zou bedaren. Uiteindelijk begon u te vrezen dat, indien u niet uw vingerafdrukken zette op het betreffende document, u zou worden gearresteerd, gemarteld en dat ze uw armen of benen zouden breken. Uw vader probeerde te regelen dat u naar het buitenland kon gaan. De eerste of de tweede juli 2009 verliet u uw dorp. U trok naar de districtshoofdstad waar u één nacht verbleef in een hotel. De volgende ochtend vertrok u per bus naar de provinciehoofdstad Chengdu. U verbleef tot 05/08/2009 in een hotel in Chengdu. Dan verliet u de Volksrepubliek China illegaal van op de luchthaven van Chengdu. Via een transit in een u onbekende plaats vloog u naar een u onbekende plaats. Dan reisde u per bus en auto naar België waar u op 06/08/2009 aankwam. De volgende dag vroeg u in België asiel aan.

Ter staving van uw asielrelaas legde u uw identiteitskaart neer.

B. Motivering

Na het gehoor voor het CGVS dient te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van Vluchteling niet kan worden verleend. Eerst en vooral stelt het CGVS vast dat uw verklaringen niet in overeenstemming zijn met de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie is toegevoegd aan het administratief dossier. U verklaarde dat u geen persoonlijk paspoort had, naar Europa reisde met een vervalst paspoort op naam van Tsering Samdup en dat u dat paspoort in handen kreeg op de luchthaven van Chengdu (CGVS pp. 5-6). Echter, uit de informatie waarnaar hierboven wordt verwezen, blijkt dat u wel over een persoonlijk paspoort beschikte dat u werd uitgereikt op 06/01/2009 en waarin een Pools Schengenvisum werd aangebracht geldig van 27/07/2009 tot 24/10/2009. Verder dient te worden gewezen op het feit dat u maar heel beperkt op de hoogte was over de persoonsgegevens in het vervalste paspoort waarmee u zou hebben gereisd. U wist op welke naam het paspoort werd uitgegeven maar was de geboortedatum vergeten. De geboorteplaats zou u nooit hebben gekend en wist niet of er een visum in was aangebracht (CGVS p. 6). Gezien de reële kans op persoonscontrole tijdens de reis en tijdens het binnenreizen van de Schengenzone is het onaannemelijk dat u maar zo beperkt op de hoogte was van deze zaken. Dit alles laat het CGVS toe op een gereede wijze aan te nemen dat u met uw persoonlijke, legale documenten –in casu bovenvermeld paspoort met een Pools Schengenvisumde Volksrepubliek China hebt verlaten en naar Europa reisde en dat u dit paspoort voor de Belgische autoriteiten achterhoudt ten einde uw werkelijke reisweg en het feit dat u de Volksrepubliek China legaal verliet te verhullen. Bovenstaande vaststellingen worden versterkt doordat de smokkelaar uw originele identiteitskaart bij zich had waardoor u betreffende het vervalste paspoort bij een eventuele grondige persoonscontrole door de mand zou zijn gevallen. Het is weinig aannemelijk dat de smokkelaar dergelijk risico zou nemen. Het feit dat u het hebben van een persoonlijk Chinees paspoort en een Pools Schengenvisum hebt verzwegen houdt niet enkel een schending in van de plicht tot medewerking die op iedere asielzoeker rust maar wijst er tevens op dat u op intentionele wijze probeerde de Belgische asielinstanties te misleiden met het oog op het bekomen van de Vluchtelingenstatus. Immers, het afleggen van correcte verklaringen aangaande het al dan niet bezitten van een eigen paspoort, alsook de omstandigheden van de vlucht uit het land van herkomst zijn elementen die cruciaal zijn voor een correcte beoordeling van de nood aan internationale bescherming. Door het verzwijgen van dergelijke pertinente gegevens wordt de oprechtheid van uw asielaanvraag en uw gehele geloofwaardigheid van uw asielmotieven ondermijnd.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat u, nadat u weigerde het document van de Chinese autoriteiten te ondertekenen, nog meer dan een jaar in uw dorp kon verblijven zonder dat u daar problemen kende en dit ondanks het feit dat u nooit meer naar de vaak georganiseerde bijeenkomsten ging (CGVS pp. 9-10). U werd in die periode, namelijk op 06/01/2009, door de Chinese autoriteiten tevens een paspoort uitgereikt.

Tot slot dient te worden opgemerkt dat u door het niet voorleggen van uw persoonlijk, legaal paspoort de Belgische asielinstanties niet in staat stelt uw werkelijke reisroute en –wijze te achterhalen en om na te gaan of u sinds u het paspoort werd uitgereikt al dan niet eerder het land in en uit reisde. Omdat u op deze manier niet duidelijk maakt onder welke omstandigheden u gedurende de laatste tijd in de Volksrepubliek China hebt verbleven én onder welke omstandigheden u het land verliet, maakt u het de Belgische asielinstanties onmogelijk om een correct zicht te krijgen op uw werkelijke leefsituatie en uw eventuele nood aan bescherming en op het feit of u bij een eventuele terugkeer naar uw land een

vrees voor vervolging in de zin van Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming meent te moeten koesteren.

Uit dit alles dient de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen vast te stellen dat u er niet in bent geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

De door u neergelegde identiteitskaart vermag niet de beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in de positieve zin om te buigen. Ze weerlegt immers geen van bovenstaande vaststellingen. Uw identiteitskaart vormt een bewijs van uw identiteit en nationaliteit die niet worden betwist.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Als “EERSTE MIDDEL” roept verzoeker een “SCHENDING ART. 52, §1 VREEMDELINGENWET” en een “SCHENDING MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT” in.

2.2. Verzoeker roept een schending in van artikel 52 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), maar de Raad ziet niet in hoe artikel 52 van de vreemdelingenwet zou kunnen geschonden zijn, gezien dit artikel enkel betrekking heeft op beslissingen die binnen het kader van een versnelde procedure werden genomen en de commissaris-generaal in casu een beslissing heeft genomen op basis van artikel 57/6, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. De schending van artikel 52 van de vreemdelingenwet kan dan ook niet dienstig worden aangevoerd.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Verzoeker stelt zijn land van herkomst te zijn ontvlucht omdat hij er omwille van zijn Tibetaanse etnie vervolging vreesde door de Chinese autoriteiten. De asielaanvraag werd afgewezen omdat verzoeker zijn paspoort achterhield, leugenachtige verklaringen aflegde over zijn documenten en reisweg, en derhalve op intentionele wijze probeerde de Belgische asielinstanties te misleiden.

3.1.1. Verzoeker erkent dat hij “weliswaar geen eerlijke verklaring [heeft] afgelegd over zijn paspoort” doch wijt dit aan “het feit dat verzoeker doodsbang is door de veelvuldige vervolging en de vele verhalen van dorpelingen die gearresteerd werden en gemarteld enerzijds en het feit dat de mensensmokkelaar aan verzoeker stelde dat hij onder geen beding zijn persoonlijk paspoort mocht voorleggen. Verzoeker heeft nooit de intentie gehad om wat dan ook te verbergen voor de asiel instanties doch hij was en blijft doodsbang en werd misleid door malafide personen.” Verzoeker betwist dat hij “zijn paspoort niet wil voorleggen om zijn reisroute te verbergen en tevens zijn situatie in China te verbergen” en wijst erop dat hij “thans wél zijn legaal paspoort voorlegt na hiervan overtuigd te zijn door zijn raadsman”.

3.1.2. In het kader van de asielprocedure wordt van de kandidaat-vluchteling verwacht dat hij zijn volle medewerking verleent aan de asielinstanties opdat deze zijn asielaanvraag correct kunnen beoordelen, en dat hij zijn asielmotieven correct en duidelijk weergeeft. Het is dan ook onaanvaardbaar dat verzoeker documenten achterhield en flagrant leugenachtige verklaringen aflegde over zijn paspoort en reisweg.

Uit het administratief dossier blijkt immers dat verzoeker meermaals en uitdrukkelijk werd gewezen op het belang van zijn verklaringen en de plicht de waarheid te vertellen, dat hij geen valse of onjuiste verklaringen mocht afleggen, geen documenten mocht achterhouden, geen geloof mocht hechten aan derden die hem aanraadden bedrieglijk te handelen, en verzoeker uitdrukkelijk stelde dat hij hiermee “bekend en akkoord” is (zie verslag DVZ). Dat verzoeker “doodsbang” was kan niet overtuigen nu verweerder er terecht op wijst dat “de asielaanvraag op zich al een verzoek tot en een uiting van vertrouwen is in de bescherming die Belgische autoriteiten verzoeker bieden”. Verzoeker is hoe dan ook verantwoordelijk voor de verklaringen die hij zelf aflegt, dat adviezen van derden achteraf ongunstig bleken kan zijn bedrieglijke verklaringen dan ook evenmin toedekken.

3.2. Verzoeker stelt thans wel zijn paspoort voor te leggen doch verweerder merkt terecht op “dat verzoeker slechts een kopie van twee pagina’s uit zijn paspoort heeft gevoegd aan zijn verzoekschrift, meer bepaald een kopie van de pagina van zijn paspoort die zich reeds in het administratieve dossier bevond en kopie van de pagina uit zijn paspoort met het visum van de Poolse ambassade in China, informatie die zich ook reeds in het administratieve dossier bevond (zie Cedoca document VISA 2010-CHI03f)”. Ook ter terechtzitting toont verzoeker zijn paspoort niet zodat hij ernstig faalt in zijn medewerkingplicht, wat zijn geloofwaardigheid fundamenteel aantast.

3.2.1. In tegenstelling tot verzoekers beweringen werd zijn asielaanvraag wel onderzocht, werd hij uitvoerig ondervraagd, en heeft de commissaris-generaal zijn weigeringsbeslissing uitgebreid en correct gemotiveerd. Het verzoekschrift brengt evenmin concrete gegevens bij die een persoonlijke vervolging kunnen aantonen, blijft algemeen en stelt “Nochtans is het duidelijk dat er wel degelijk veel problemen zijn in de streek waar verzoeker vandaan komt, getuige daarvan het feit dat tal van dorpelingen van het dorp van verzoeker en naburige dorpen, ondertussen zonder enig probleem wel werden erkend als vluchteling.” Verzoeker wijst op zes erkende vluchtelingen, waarvan “De eerste drie personen komen uit het dorp van verzoeker en kent hij van vroeger” en “De drie laatste personen komen uit een naburig dorp”.

3.2.2. Verzoeker gaat eraan voorbij dat de asielinstanties hun oordeel moeten steunen op de feiten en middelen aangevoerd door de verzoekende partij. Het is niet de taak van de asielinstanties zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692). Hoe dan ook, de vaststelling dat verzoeker van de Chinese autoriteiten een paspoort uitgereikt kreeg en toelating kreeg om internationaal te reizen wijst er ontegensprekelijk op dat verzoeker niet in de negatieve aandacht stond van zijn overheid. Dit blijkt tevens uit het feit dat verzoeker het jaar voor zijn vertrek geen problemen meer kende, wat verzoeker niet betwist. Wat de referenties naar Tibetaanse vluchtelingen betreft benadrukt de Raad dat elke asielaanvraag door de asielinstanties individueel wordt onderzocht, het louter verwijzen naar andere asielprocedures en erkende vluchtelingen kan bezwaarlijk verzoekers asielaanvraag adstrueren te meer nu miljoenen Tibetanen in de regio leven en niet wordt aangetoond dat deze massaal worden vervolgd, gemarteld en gearresteerd, “enzomeer”. Evenmin kan het volstaan te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

3.3. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoeker roept als “DERDE MIDDEL” (lees tweede middel) een “SCHENDING ART. 48/4 § 2 VREEMDELINGENWET” en “SCHENDING MATERIELE MOTIVERINGSPLICHT” in.

4.2. Verzoeker argumenteert dat “De bestreden beslissing ontbeert elke draagkrachtige motivering dienaangaande. De identiteit van verzoeker stond vast, zijn herkomst eveneens, de streek waar hij woonde eveneens. Anderzijds is de vervolging van Tibetanen en de gedwongen assimilatie periodiek wereldnieuws. De bestreden beslissing schendt manifest de materiele motiveringsplicht evenals art. 48/4 § 2 Vreemdelingenwet door in gene mate enige afdoende motivering te bevatten inzake de afwijzing van

de subsidiaire beschermingsstatus. Het kan geenszins zo zijn dat elke asielaanvraag of aanvraag tot subsidiaire bescherming van iemand die een legaal paspoort uit schrik of misleiding niet kan of wil voorleggen, zomaar zonder enig verder onderzoek kan afgewezen worden. Dit betreft een regelrechte aanfluiting van de verplichting om elke asielaanvraag en aanvraag tot subsidiaire bescherming serieus te nemen en grondig te onderzoeken. Het feit trouwens dat thans wél een dergelijk onderzoek mogelijk moet zin aangezien de raadsman verzoeker kon overtuigen zijn paspoort voor te leggen, maakt trouwens dat deze argumentatie thans ook niet meer actueel is aangezien verwerende partij thans wél over een legaal paspoort beschikt en dus zowel de asielaanvraag als de aanvraag tot subsidiaire bescherming zelfs in haar eigen logica zonder obstakels kan onderzoeken.”

4.3. Verzoeker gaat eraan voorbij dat voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet net als bij de vluchtelingenstatus, de bewijslast principieel op de vreemdeling rust. De verwijzing naar de algemene problematiek van de Tibetanen is onvoldoende om aan te tonen dat verzoeker bij een terugkeer naar China een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet. Verzoeker blijft bij verwijten naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen toe. Indien zoals verzoeker stelt, het bezit van een paspoort op zich niet betekent dat verzoeker geen problemen heeft in China, kan in casu worden verwezen naar verzoekers verklaringen waar hij stelt niet verontrust te zijn het jaar voor zijn vertrek uit China. Verzoekers verklaringen zijn samengenomen geenszins van aard om een vervolging aan te tonen, noch kan in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade worden vastgesteld. In zoverre verzoeker zich tevens beroept op artikel 48/4, §2, c toont verzoeker niet aan dat er in Tibet een gewapend conflict aan de gang is in de zin van artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet.

4.4. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

5. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien januari tweeduizend en elf door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK